

ת"פ 53377/09/22 - מדינת ישראל נגד ג'ברין עגלוני

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 53377-09-22 מדינת ישראל נ' עגלוני

בפני כב' השופט אילן סלע
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי),
ע"י עו"ד אמיר קסנטיני
נגד

הנאשמים 1. ג'ברין עגלוני ע"י ב"כ עו"ד לאה צמל
2. בהא אלדין אבו תאיה ע"י ב"כ עו"ד ראנם מזאל

גזר דין

הכרעת הדין

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם, שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום שתוקן במסגרת ההסדר. נאשם 1 הורשע בעבירה של סחר בנשק ובאביזר נשק לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ובעבירה של החזקת נשק ותחמושת (אביזר נשק) לפי סעיף 144(א) רישא + סיפא לחוק. נאשם 2 הורשע בעבירה של עסקה אחרת בנשק לפי סעיף 144(ב2) לחוק.

2. לפי המתואר בכתב האישום, במהלך חודש מרץ 2022 רכש אימן אבו תאיה (להלן: "אימן") - שהוא בן דודו של נאשם 2 ושל אשתו של נאשם 1 - מנאשם 1 אקדח חצי אוטומטי מסוג FN תוצרת בלגיה מודל HP-35 קליבר 9 פאראבלום ושתי מחסניות ריקות תואמות בתמורה ל-20,000 ₪. במהלך חודש מאי של אותה שנה תיווך נאשם 2 בין אימן לאמיר סידאווי (להלן: "אמיר") במכירת האקדח ושתי המחסניות בתמורה ל-30,000 ₪. נאשם 2 קיבל מאימן דמי תיווך בסך של 1,500 ₪.

3. ביום 14.08.22 שימשו האקדח והמחסניות את אמיר בניסיונו לגרום למותם של שבעה בני שלא כדין ממניע דתי לאומני ואידיאולוגי. כתוצאה מניסיון זה נגרמה חבלה חמורה לחמישה בני אדם ופציעה לשניים נוספים.

טיעוני ב"כ הצדדים

4. בטיעונו לעונש עמד ב"כ המאשימה על האינטרסים המוגנים שנפגעו, ועל כך שעבירות נשק הפכו למכת מדינה, ומייצרות סיכונים לשלום הציבור ובטחונו, הן בביצוע עבירות טרור והן בביצוע עבירות פליליות. בשל כך נקבע בפסיקה כי יש להחמיר בענישה בעבירות אלו, גם לשם הרתעת הרבים.

עמוד 1

5. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, ציין ב"כ המאשימה את טובת ההנאה בסך של 20,000 ₪, את טובת ההנאה בסך של 1,500 ₪ שצמחה לנאשם 2 מהתיווך, ואת התוצאות החמורות של העסקה, אשר הובילה את האקדח לידיים טוריסטיות אשר עשו בו שימוש לפיגוע טרור.

6. ב"כ המאשימה הפנה למספר גזרי דין שניתנו עובר לתיקון 140 לחוק ולאחריו, ובהם נקבע מתחם ענישה בעבירה של החזקה וסחר בנשק, שנע בין שנתיים לחמש שנות מאסר בפועל. במקרה זה, עתר ב"כ המאשימה למתחם שנע מ-42 ועד 72 חודשי מאסר בגין עבירת הסחר ולמתחם שנע מ-18 עד 36 חודשי מאסר בגין עבירת ההחזקה. נתבקש לקבוע מתחם עונש הולם למעשיו של נאשם 1 הנע בין 55 ל-80 חודשי מאסר בפועל. באשר למעשי נאשם 2 עתר ב"כ המאשימה למתחם עונש הנע בין 42 ל-72 חודשי מאסר.

7. באשר לנאשם 1 נטען כי יש לתת משקל להודאת הנאשם ולכך שהוא נעדר עבר פלילי, ולהשית עליו עונש ברף התחתון, של 55 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

8. באשר לנאשם 2 ציין ב"כ המאשימה לקולא את הודאתו, ומאידך ציין את עברו הפלילי של נאשם 2 ואת העובדה שהעבירה בוצעה כשעונש מאסר מותנה תלוי ועומד כנגדו. נתבקש למקם את עונשו בתחתית המתחם, ולהשית עליו עונש של 42 חודשי מאסר לצד עונשים נלווים, וכן להפעיל את עונש המאסר על תנאי שעומד כנגדו לתקופה של 12 חודשים, מתוכם 10 חודשים במצטבר, כך שבסך הכל הוא ירצה 52 חודשי מאסר.

9. מנגד, ב"כ נאשם 1 טענה כי העונש לו עתרה המאשימה אינו הולם מקרה זה. היא הצביעה על כך שמדובר באדם עם עבר נקי, אב למשפחה, שאינו בריא, ושעבד כפועל ניקיון בעיריית ירושלים. היא ציינה כי האקדח והמחסניות הגיעו אליו בירושה מאביו, ומדובר למעשה בפריטים מוזיאוניים. נטען, כי הנאשם כלל לא ניסה לעשות שימוש באקדח. נטען גם כי הנאשם לא ידע לאיזו מטרה נדרש האקדח, ופער הזמנים ממכירת האקדח לביצוע הפיגוע מעיד על כך. ב"כ נאשם 1 אף טענה כי חלקו של נאשם 2 אינו פחות חמור ואין מקום להחמיר בדינו של נאשם 1. צוין, כי נאשם 1 מפרנס גם את אמו החולה. בסופו של יום נתבקש להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם.

10. ב"כ נאשם 2 טען אף הוא כי המתחם לו עתרה המאשימה אינו תואם נסיבות מקרה זה. נטען, כי חלקו של הנאשם היה מינורי והוא למעשה נגרר לעסקה, שיכולה הייתה להתבצע אף בלעדיו. הוא גם לא ידע מה מטרת רכישת הנשק. לדבריו, מתחם העונש ההולם מקרה זה נע מ-18 ועד 25 חודשי מאסר. צוין כי נאשם 2 הוא בן למשפחה נורמטיבית ושני הוריו חולים, ובנסיבות אלו נתבקש למקום את עונשו בתחתית המתחם, ולהפעיל את עונש המאסר על תנאי שעומד נגדו, בחופף לעונש שיושת עליו.

11. נאשם 1 הביע את צערו על מעשיו, הבטיח לא לשוב עליהם וציין כי כל רצונו לגדל את ילדיו ולטפל באמו.

12. נאשם 2 הביע אף הוא חרטה על מעשיו ועל הבושה שגרם להוריו. הוא הוסיף כי הבין שעשה טעות ועליה הוא כבר משלם מחיר. עוד ציין כי הוא בן יחיד לצד ארבע בנות, הוא מאורס ומועד חתונתו קרב. הוא הביע את רצונו

להשתחרר, להתחתן, ולפרנס את המשפחה בכבוד.

דין והכרעה

13. לא ניתן להפריז בחומרתן ובהשלכותיהן הקשות של עבירות הנשק. מדובר בעבירות שנועדו להגן על הערכים הבסיסיים והחשובים ביותר של שלמות הגוף וחיי אדם, שלום הציבור וביטחוננו. סכנה אינהרנטית נשקפת מהחזקה ונשיאה של כלי נשק על ידי מי שאינם מורשים לכך, שלא למטרות ראויות, הן לביטחון המדינה והן לשלום אזרחיה. מדובר בכלי שהשימוש העיקרי בו הוא לצורך המתת אדם, גרימת פגיעה גופנית חמורה לאדם או איום בפגיעה כזו. חמורות עוד יותר העבירות הקשורות בסחר בנשק שעניינן במעבר נשק מיד ליד, כשבסופו של דבר, מוצא הנשק את דרכו לידיים עברייניות שעושות בו שימוש פלילי ובטחוני, כבמקרה זה.

14. בתי המשפט נדרשו פעמים רבות לענישה בעבירות אלו, וקבעו באופן עקבי, כי עבירות נשק לסוגיהן הן "מכת מדינה" המשקפות סכנה חמורה ומיידית לביטחון הציבור ולשלומו, על הצורך בענישה מחמירה בעבירות אלו, ובהעלאת רף הענישה בעבירות הנשק לסוגיהן (ראו אך לדוגמה: ע"פ 2761/21 **עואלי נ' מדינת ישראל** (22.08.21); ע"פ 4207/21 **עמאר בעראני נורי נ' מדינת ישראל** (28.07.21); ע"פ 3793/21 **מוריחי נ' מדינת ישראל** (23.11.20)). נקבע, כי החמרת הענישה בגין עבירות אלו היא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי להרתעת הציבור מפני ביצוען, ולמאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה (ראו: ע"פ 2880/23 **מדינת ישראל נ' עיסא** (25.04.23); ע"פ 6068/21 **מדינת ישראל נ' פקיה** (19.12.21); ע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' סובח** (5.11.19)). בשל כל האמור גם נקבע, כי במסגרת שיקולי הענישה בעבירות נשק, יש לתת משקל רב לאינטרס הציבורי ולשיקולי ההרתעה ולהעדיף על פני נסיבותיו של הנאשם (ראו: ע"פ 2761/21 בעניין **עואלי**; ע"פ 2251/21 **אבו עראר נ' מדינת ישראל** (15.12.21)). לאחרונה אף צוין, כי אנו מצויים במצב חירום של ממש בכל הנוגע לעבירות נשק (ע"פ 2251/21 בעניין **אבו עראר**), ובית המשפט אף הוסיף (בע"פ 6383/21 **קריף נ' מדינת ישראל** (13.02.22)) כי:

לעיתים נכון להחמיר בענישה בגין סוגים מסוימים של עבירות בשל אופיין, ויש שנכון להחמיר בענישה בגין ביצוע עבירות מסוימות הואיל ובתקופה הרלוונטית הן הופכות לנפוצות ושגרתיות יותר, עד כי יש לסווגן כ"מכת מדינה". בענייננו, עבירות הנשק דורשות החמרה בשל שני הנימוקים גם יחד. ממד החומרה שבהן נעוץ בזיקתן לכלי בעל כוח קטלני. ובראי התקופה - הפגיעה באינטרס הציבורי ובבטחון הפרט דורשת ענישה מחמירה, מעבר לזו שהייתה נקוטה בעבר.

בעניין אחר (ע"פ 2733/20 **אבו זיאד נ' מדינת ישראל** (24.10.21)) צוין כי:

רעה חולה זו פוקדת את מדינתנו מזה זמן, והיא מזינה, דבר יום ביומו, את פעולות הטרור ואת עורקי הפשיעה החמורה, המסכנים את הציבור הישראלי, סכנת נפשות ממש, בכוח ובפועל. הקלות שאפיינה את מעשי הסחר במקרה דנן, וההתעלמות של השניים מפוטנציאל הנזק האדיר של מעשיהם החמורים, למען בצע כסף, אכן ראויים לגינוי רועם וענישה מחמירה. לא זו אף זו, גל האלימות הגואה בתוככי המגזר הערבי, מצריך אף הוא מאיתנו להיענות לצו השעה, ולנקוט יד קשה כלפי מבצעי עבירות בנשק; לבטח כך, כאשר בעבירות של סחר בנשק עסקינן, כבעניין דנן.

עמוד 3

15. אף המחוקק בחר לעגן את הצורך בהחמרת הענישה בחקיקה, במסגרת תיקון 140 לחוק העונשין, בדרך של קביעת עונש מינימום של רבע מהעונש המרבי, למי שהורשע בעבירות של החזקה, נשיאה וסחר בנשק. לפי דברי ההסבר לתיקון, התיקון לחוק נעשה נוכח התפשטות ההתחמשות של קבוצות גדולות באוכלוסייה בנשק בלתי חוקי, ייחודיות התופעה והשלכותיה החמורות, ובפרט המחיר שהיא גובה בחיי אדם. אכן, בתי המשפט הביאו לידי ביטוי את מגמת ההחמרה אליה כיוון המחוקק במסגרת תיקון זה לחוק, גם במקרים לגביהם לא חל התיקון בשל כך שהעבירות בוצעו עובר לתיקון, אך משמדובר על מקרה שהתיקון לחוק חל עליו, הדבר דורש החמרה נוספת מהענישה שנהגה באותם מקרים עליהם לא חל התיקון.

16. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה מנעד רחב של עונשים בעבירות נשק שונות, אשר נגזרים, בין היתר, מנסיבות ביצוע העבירה, בכלל זה סוג הנשק, היקף העסקאות, הצדדים לעסקה ועוד, ולצד זאת הנסיבות האישיות השונות של העבריין.

17. במסגרת גזר הדין בת"פ (מחוזי-ים) 7196-03-21 **מדינת ישראל נ' אגנימאת** (28.02.22) סקרתי חלק מהפסיקה הנוהגת, כדלהלן:

- בע"פ 6383/21 בעניין **קריף**, אושר עונש של 25 חודש לנאשמים שהורשעו במעשה אחד של הובלה ונשיאה של נשק - אקדח הזנקה מוסב ועונש של 36 חודש לנאשם נוסף שהורשע בעבירה אחת של עסקה אחרת בנשק. על מי שסייע לו בעסקה זו הושת עונש של 28 חודשים;
- בת"פ (מחוזי-ים) 58524-11-19 **מדינת ישראל נ' עודה** (2.12.20), נקבע מתחם שנע בין 20-40 חודש, לגבי עבירת סחר בודד באקדח שנמכר לסוכן משטרה;
- בע"פ 3793/20 **מוריחי נ' מדינת ישראל** (23.11.20) אושר עונש של 30 חודשי מאסר בגין הרשעה בעבירה אחת של ניסיון לעסקה אחרת בנשק;
- בע"פ 500/21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (31.05.21), אושר עונש של 50 חודשים בגין שתי עבירות של סחר בנשק לסוכן משטרה;
- בת"פ (מחוזי-ים) 35608-04-18 **מדינת ישראל נ' יזן קורד** (28.02.19) הוטלו על נאשם 34 חודשי מאסר בפועל, בגין עסקה לרכישת אקדח ועסקה לרכישת רובה M16. באותו עניין נקבע כי המתחם עבור שתי העבירות נע משנתיים ועד שש שנות מאסר בפועל;
- בע"פ 2834/18 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (15.01.19) אושר עונש של שבע שנות מאסר שהושת על מי שהורשע בשלוש עבירות של סחר בנשק, בעבירה של נשיאת נשק וסחר בסמים מול סוכן משטרה;
- בע"פ 1944/20 **מדינת ישראל נ' אמארה** (2.09.20) אושר עונש של 6 שנות מאסר בגין עבירות של סחר בנשק שלא כדין ועבירות החזקה ונשיאה;
- בע"פ 4077/22 **פלוני נ' מדינת ישראל** (28.07.22) נדון נאשם שהורשע בשתי עבירות של סחר בנשק ובשתי

עבירות של החזקת נשק ל-5 שנות מאסר. נאשם נוסף שהורשע בשתי עבירות של סחר בנשק ובשתי עבירות של החזקה נדון ל-36 חודשי מאסר. נאשם שהורשע בעבירה אחת של סחר בנשק ובעבירה אחת של החזקה נדון ל-30 חודשי מאסר. ונאשם שהורשע בעבירה אחת של סיוע לסחר ובעבירה נוספת של החזקה נדון ל-19 חודשי מאסר. בית המשפט דחה את הערעורים של הנאשמים, לבד מהפחתת עונשו של הנאשם שנדון ל-5 שנים באופן שימי מעצרו יקוזזו ממאסרו, וקיבל את ערעור המדינה תוך החמרת העונשים ל-46 חודשים, 36 חודשים ו-25 חודשים בהתאמה. בית המשפט ציין כי מאסר בפועל לתקופה של 3 שנים בגין עבירות הקשורות לנשק התקפי מצוי ברף הנמוך של הענישה הראויה.

וראו גם בת"פ (מחוזי-ים) 13177-04-21 **מדינת ישראל נ' אלעתאיקה** (29.12.21) והפסיקה שפורטה שם.

18. יש לשים לב, כי כלל פסקי הדין הנזכרים ניתנו לנאשמים שביצעו עבירות עובר לתחולת תיקון 140 לחוק העונשין, ועל אף שכאמור, בתי המשפט ציינו כי גם מקום בו תחולת התיקון אינה בתוקף, יש לפעול בהתאם למגמת ההחמרה, מכל מקום, משעה שהתיקון חל בעניינם של הנאשמים, יש לתת ביטוי נוסף להחמרה זו של המחוקק.

19. הנה כי כן, החשש שהובע פעמים אין ספור, בפסקי הדין השונים, על כך שכלי הנשק בהם מבוצע סחר בלתי חוקי עלולים לשמש באירועים פליליים או ביטחוניים חמורים, התגשם בשימוש שבוצע בנשק שנמכר, מספר חודשים לאחר שנרכש על ידי המפגע סידאווי, לצורך פיגוע ירי בו נגרמה חבלה חמורה לחמישה בני אדם ופציעה לשניים נוספים. הנאשמים טענו כי לא ידעו לאיזו מטרה נרכש האקדח, וברי כי אין ממש בטענה זו, שכן תכליתו של כלי זה ידועה לכל.

מכאן יש לקבוע את מתחם העונש ההולם ביחס לכל אחד מהנאשמים ואת עונשו בתוך המתחם.

20. נאשם 1 הוא אשר ממנו החל "מסעו" של האקדח, ששימש כעבור מספר חודשים לביצוע פיגוע ירי ופציעת שבעה יהודים, כשאך בנס תוצאות הירי לא היו קשות יותר. המחיר שקיבל נאשם 1 עבור האקדח והמחסניות מלמד על חלקו המשמעותי בעסקה. בשים לב למכלול הנסיבות ולפסיקה הנוהגת, לעונש הקבוע לצד עבירת הסחר והוראת תיקון 140 כי עונשו של המורשע בעבירה מעין זו לא יפחת מרבע העונש הקבוע לצדה, אני סבור כי מתחם העונש ההולם נע מ-40 ל-66 חודשי מאסר.

21. המעשה של נאשם 2 חמור מעט פחות, שכן הוא "אך" תיווך בעסקה וקיבל "דמי תיווך", אך גם הוא היה חלק בשרשרת שהובילה את האקדח לידיו של סידאווי שניסה לרצוח באמצעותו יהודים. סידאווי כאמור בכתב האישום, ידע היטב למי הוא פונה בתורו אחר נשק, ואכן, נאשם 2 לא אכזב ודאג לו לנשק. כבר נפסק, כי נדרשת ענישה מחמירה לכל חוליה בשרשרת של עבירת הסחר בנשק, ובכלל זה גם מי שתיווך בעסקה ותרם תרומה מכרעת לביצועה (ראו: ע"פ 8045/17 **בראנסי נ' מדינת ישראל** (16.08.18); ע"פ 3793/20 בעניין **מוריחי**) וכך גם מורה לשון סעיף 144(ב) לחוק שהנאשם הודה כי עבר על שנאסר בו. בשים לב למכלול הנסיבות ולפסיקה הנוהגת, לעונש הקבוע לצד עבירת הסחר והוראת תיקון 140 כי עונשו של המורשע בעבירה מעין זו לא יפחת מרבע העונש הקבוע לצדה, אני סבור כי מתחם העונש ההולם נע מ-32 ל-60 חודשי מאסר.

22. באשר לעונשו של נאשם 1 בתוך המתחם, יש לזקוף לזכותו את הודאתו והבעת החרטה, ואת העובדה כי מדובר בעבירה ראשונה, ולקבוע את עונשו בתחתית המתחם.

23. באשר לעונשו של נאשם 2, גם הוא הודה במיוחס לו והביע חרטה על מעשיו, אך בניגוד לנאשם 1, לנאשם זה עבר פלילי בעבירות נשק, ואף עונש המאסר המותנה שהיה תלוי ועומד כנגדו לא הרתיע אותו מלשוב על מעשיו. בנסיבות אלו, קשה לקבל את בקשתו להקל בעונשו תוך התחשבות בבני משפחתו, שעה שהוא עצמו לא חש לכך. מה גם, שכאמור, לנסיבותיו האישיות של מי שמורשע בעבירות נשק יש לתת משקל מועט. את עונשו של נאשם 2 יש אפוא לגזור בחלק התחתון של המתחם אך לא בתחתיתו. גם לא נשמע כל טעם, ואין כל הצדקה לחפוף את עונש המאסר על תנאי שיש להפעיל לעונש שהושת עליו בהליך זה, ואך בשל כך שהמאשימה הסכימה לחפיפה של שני חודשים, לא אסטה מכך.

24. בסופו של יום אפוא, אני משית על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1 -

- א. 40 חודשי מאסר בפועל אשר יימנו מיום מעצרו 19.09.22.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי אשר לא ירוצו אלא אם כן הנאשם יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירת נשק.
- ג. קנס בסך 5,000 ₪ או 45 ימי מאסר תחתיו. הקנס ישולם עד ליום 1.01.24.

נאשם 2 -

- א. 40 חודשי מאסר בפועל אשר יימנו מיום מעצרו 30.08.22.
- ב. אני מפעיל את עונש המאסר על תנאי למשך 12 חודשים שהוטל על נאשם 2 בת"פ (מחוזי י-ם) 14593-04-20 ביום 9.08.20. הנאשם יירצה 10 חודשים מתוך עונש זה במצטבר לעונש המאסר שהושת עליו בהליך זה, לעיל סעיף א, וחודשיים - בחופף לעונש שהושת עליו בהליך זה. לאמור הוא ירצה 50 חודשי מאסר בפועל אשר יימנו מיום מעצרו.
- ג. 12 חודשי מאסר על תנאי אשר לא ירוצו אלא אם כן הנאשם יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירת נשק.
- ד. קנס בסך 1,500 ₪ או 10 ימי מאסר תחתם. הקנס ישולם עד ליום 1.01.24.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ' אלול תשפ"ג, 06 ספטמבר 2023, במעמד המתייצבים.